

Dos voluntaris oncològics d'ajut a malalts i famílies de persones amb càncer comentant, ahir, la seva feina a l'hospital Trueta de Girona ■ JOAN SABATER

Solidaritat benigna

PARTICIPACIÓ· Més de 4.000 voluntaris, la gran majoria dones, acompanyen de manera desinteressada persones amb càncer i les ajuden a fer més tolerable la malaltia **DISTÀNCIA**· La majoria diuen que “reben més que no donen” i que és important una formació prèvia per aprendre a no establir un vincle emocional amb les persones a les quals acompanyen

Virtudes Pérez
BARCELONA

El Xavier Ocaña no oblidarà mai una dona de Filipines malalta de càncer a la qual va acompanyar durant mesos. Sortien a passejar, parlaven, compartien vivències... Fins que un dia la dona va desaparèixer. Un temps després van esbrinar que havia decidit marxar a morir al seu país. Ocaña, de 60 anys, és voluntari d'Oncolliga des de fa una dècada. Va patir amb aquella pèrdua, però també va aprendre en carn pròpia una de les màximes que ensenyen en els cursos de formació. “Sempre s'ha de posar una barrera emocional. En les visites als domicilis, si duren molt de temps, s'aconsella canviar de voluntari per evitar un excés d'implicació”, diu.

Ocaña és un dels més de 4.000 voluntaris que acompanyen de manera desinteressada persones amb càncer i les ajuden a fer més tolerable la malaltia. Ell n'és una excepció, ja que quasi totes són dones

d'una certa edat. Com la majoria, va decidir fer-se voluntari després de viure la malaltia de molt a prop. Primer el seu pare i després la seva dona. En aquest temps ha fet de tot. Visites hospitalàries i a domicili i acompanyaments en visites mèdiques, que és el que fa ara dos cops a la setmana. “Quan portes la persona al metge o en una cura, el benefici és directe. Saps que sense tu no podria anar-hi i això et reconforta

“He viscut pocs moments tan feliços com quan em van dir que no tornaria a veure la Glòria”

molt”, comenta Ocaña, que entén que aquest gest de solidaritat “enriqueix molt personalment”.

L'Olga Pau, de 34 anys, també recomana a tothom fer de voluntari oncològic. “Pot ser dur, però compensa”, assegura. Ella recorda amb especial estimació la Glòria, una nena a la qual va acompanyar

durant gairebé un any. “He viscut pocs moments tan feliços com quan em van dir que no tornaria a veure la Glòria perquè es reincorporava a la vida normal.” Amb la Glòria van fer de tot. Llegir contes, jugar, parlar, inventar històries, disfressar-se... “Depèn de com està cada nen, fas una cosa o altra. La malaltia té moltes cares, estan malalts però no sempre estan malament”, subratlla l'Olga.

Ella evita parlar de la malaltia. I els nens també. I no perquè no se n'assabentin –“saben més del que pensem”–, sinó perquè entén que no és necessari. “Has d'estar sempre al seu costat, oferint-los allò que necessiten, a vegades passes la tarda fent-los abraçades al sofà, però no deixen de ser nens i no perden les ganes de jugar”, precisa. Per a ella és “una experiència de vida”. Els nens són agraïts i això fa que al final “acabis rebent més del que ofereixes”.

Hi ha casos, però, en què parlar de la malaltia no només és inevitable sinó que també ajuda. Els volun-

4.000

voluntaris acompanyen persones amb càncer a tot Catalunya. La majoria són dones d'una certa edat, i des de la Federació Catalana d'Entitats Contra el Càncer (FECEC) s'ha fet una crida per ampliar el perfil a la gent jove i els homes.

taris testimonials són aquells que saben perfectament de què parlen perquè ho han viscut en primera persona. El seu testimoni dona forces per tirar endavant, ja que el malalt té al davant algú que ha patit com ell i se n'ha sortit. És el cas de l'Eduard Sadurri. Li van diagnosticar un tumor a l'estómac amb 28 anys i 10 anys més tard està fent el que altres van fer per ell. “Estàs en un moment emocionalment molt delicat, pots passar de la depressió a l'eufòria, i el fet que vingui a veure't algú a oferir-te el que necessitis et dona un plus d'energia que et fa lluitar”, resumeix.

Ell va a visitar malalts a l'hospital i mai fa el mateix. “A vegades seus i no dius res, altres cops escoltes o parles... Depèn del moment”, diu. L'Eduard sempre ofereix un missatge d'esperança. “Sóc alegre i tinc clar que el càncer m'ha fet créixer, m'ha ensenyat a viure amb senzillesa i humilitat, a disfrutar dels petits detalls...” I és aquesta lligó de vida la que intenta compartir amb les persones a les quals acompanya. ■